

Brangiajai Saskiai: nebijok mūvėti tų dryžuotų pėdkelnių

Iš pradžių suvok, kas esi, tuomet atitinkamai pasigražink.

Epiktetas

1

Būtent ūsai priminė man, kad nebesu Anglijoje: masyvus, pilkšvas šimtakojis, visiškai uždengęs viršutinę lūpą, „Village People“ grupės nario ūsai, kaubojaus ūsai, dalykiškai atrodantis miniatiūrinis grindų šepetys. Savo gimtajame krašte tokių ūsų veik neteko matyti. Aš nepajėgiau atplėšti nuo jų žvilgsnio.

— Mem?

Vienintelis žmogus, kuris mano tėviškėje želdinosi kažką panašaus, buvo ponas Neiloras, mūsų matematikos mokytojas, ir saviškiuose jis kaupdavo pyragaičio trupinius — mes juos skaičiuodavome per algebrą.

— Mem?

— Oi. Atsiprašau.

Pavizgendamas drūtu smiliumi uniformuotas vyras liepė žengti artyn. Akių nuo ekrano nenusuko. Aš laukiau prie kabinos ir jutau, kaip džiūsta per ilgą skrydį į suknelę įsigėręs prakaitas. Pakėlęs ranką jis sumataravo keturiais storais pirštais. Tik po kelių sekundžių susivokiau, kad prašo mano paso.

— Vardas, pavardė?

— Ten parašyta, — atsakiau.

— Jūsų vardas ir pavardė, mem.

— Luisa Elizabeta Klark, — įdėmiai pažiūrėjau pro langelį. — Bet Elizabetos niekada neminiu. Kai tėvai mane taip pavadino, mama sumetė, kad būčiau vadinama Lu Lize. Jei tuodu vardus iš-tarsite labai greitai, abu skambės kaip „beprotybė“.* Nors tėtis sako, atseit jie man savotiškai tinka. Žinoma, aš nesu beprotė. Juk neno-

* Angl. žodis „Lunacy“ (beprotybė) tariamas skamba panašiai, kaip „Lou Lizzy“ (Lu Lizė).

rėtumėte, kad jūsų šalyje lankytųsi bepročiai. Cha! — mano balsas dirgliu aidu atšoko nuo organinio stiklo pertvaros.

Vyriškis pirmą kartą dirstelėjo į mane. Buvo plačių pečių ir skvarbaus žvilgsnio, kuris galėjo supurtyti tarsi elektrošoko prietaisais. Šypsniu nesureagavo. Tik palaukė, kol išblės maniškis.

— Atleiskite. Uniformuotų žmonių akivaizdoje visuomet jaučiu nervinę įtampą, — kalbėdama per petį pašnairavau į imigracijos salę, į serpentino formos eilę, kuri tiek sykių vingiavo, kad tapo neramiai vilnijančia, nepereinama žmonių jūra. — Stovėjimas eilėje mane kiek sutrikdė. Tiesą sakant, ilgesnėje eilėje niekada nesu stovėjusi. Man netgi šovė mintis, kad lūkuriuodama galėčiau sudaryti kalėdinių dovanų sąrašą.

— Ranka palieskite skenerį.

— Ar čia visuomet taip būna?

Jis susiraukė.

— Šnekate apie skenerį?

— Apie eilę.

Pareigūnas nebesiklausė. Jau kažką tyrinėjo ekrane. Priglaudžiau pirštus prie skaitytuvo plokštelės. Kaip tik tuo metu supypčiojo mano telefonas.

Mama: **Nusileidai?**

Laisvąja ranka pabandžiau surinkti atsakymą, bet vyras staugiai atsigrėžė į mane.

— Mem, šioje zonoje draudžiama naudotis mobiliaisiais.

— Nuo mamos gavau pranešimą, ir tiek. Klausia, ar esu vietoje.

Patraukiau aparatą toliau nuo vyriškio akių, podraug vogčiomis mėgindama nuspausti pakelto nykščio ženkliuką.

— Kelionės priežastis?

Ką tai reiškia, bemat atsiliepė mama. Ji įgudo bendrauti trumposiomis žinutėmis, jas kurpdama jautėsi kaip žuvis vandenyje ir dabar rašė sparčiau, nei kalbėdavo. Iš esmės, didesniu nei šviesos greičiu.

**Taigi žinai, kad mano telefonas nerodo paveiksliukų.
Siunti SOS signalą? Luisa, ar viskas gerai?**

— Kelionės priežastis, mem? — ūsai irzliai sutirtėjo. Pareigūnas lėtai pridūrė: — Ką veiksite Jungtinėse Valstijose?

— Imsiuosi naujo darbo.

— Kokio?

— Mane nusamdė viena šeima, kuri gyvena Niujorke. Prie Centrinio parko.

Sekundės dalį vyro antakiai, rodos, per milimetrą pakilo aukštytyn. Jis įsitikino, kad sakau tiesą, mano užpildytame blanke perskaitęs adresą.

— Kokios pareigos?

— Įvardyti jas gan sunku. Bet aš esu savotiška kompanionė.

— *Kompanionė?*

— Suprantate, anksčiau dirbau tokiam vyriškiui. Ne tik elgiausi kaip kompanionė, bet ir paduodavau jam vaistus, vežiojau laukan, maitinau. Beje, nieko čia keista — jis nevaldė rankų. Jokiais iškrypimais neužsiimdavome. Jei atvirai, tai man tapo kai kuo svarbiau nei tik darbu, nes prie žmonių, kuriais rūpiniesi, sudėtinga neprisirišti, o Vilas — minėtas vyras — buvo nuostabus, ir mudu... na, mudu įsimylėjome vienas kitą.

Per vėlai pajutau įprastą ašarų antplūdį. Skubiai pasišluosčiau akis.

— Manau, kad daugmaž tokia veikla manęs laukia ir dabar. Atmetus meilę. Ir maitinimą.

Imigracijos tarnybos pareigūnas įsispoksojo į mane. Prisiverčiau nusišypsoti.

— Šiaip jau neverkiu kalbėdama apie darbus. Nesu psichė, kad ir kaip skambėtų mano vardai. Cha! Bet jį mylėjau. Ir jis mylėjo mane. Tik vėliau... nusprendė atsisveikinti su gyvenimu. Todėl aš lyg ir stengiuosi viską pradėti iš naujo.

Ašaros nepaliamojamai sunkėsi akių kampučiuose ir darė man gėdą. Niekaip nesugebėjau jų suvaldyti. Nesugebėjau suvaldyti nieko.

— Atleiskite. Dėl emocijų, ko gero, kaltas ilgas skrydis, išderinęs mano paros ritmą. Įprastu man laiku jau antra nakties, ar ne? Be to, apie jį nebešneku. Tiksliau, turiu naują mylimąjį. Paramediką. Jis nuostabus! Ir toks karštas! Aš tarsi laimėjau vaikinių loterijoje. Karštą paramediką.

Puoliau naršyti rankinę ieškodama nosinaičių. Kilstelėjusi galvą pamačiau, kad pareigūnas tiesia jų dėžutę. Paėmiau vieną.

— Dėkui. Žodžiu, mano draugas Neitanas iš Naujosios Zelandijos čia dirba ir jis padėjo man gauti naujas pareigas, nors aš ne labai nutuokiu, ką teks daryti, nežinau, kad reikės globoti turtuolio žmoną, kurią vis apninka slogi nuotaika. Šiaip ar taip, nutariau, kad metas gyventi, kaip man linkėjo Vilas, nes ankstesni mano bandymai neišdegė. Jie baigėsi tuo, kad galiausiai įsidarbinau oro uoste.

Sustingau.

— Eee... dirbti oro uoste — nieko bloga. Imigracijos pareigūno tarnyba, esu tikra, labai svarbi. *Nepaprastai* svarbi. Bet aš turiu planą. Kiekvieną savaitę, kurią praleisiu jūsų šalyje, ketinu išmėginti kokią nors naujovę ir sakyti „taip“.

— Sakyti „taip“?

— Naujiems dalykams. Vilas nuolat kartodavo, kad vengiu naujų patirčių. Tad ryžausi taip nebesielgti.

Vyriškis susitelkė į mano dokumentus.

— Jūs netinkamai užpildėte adreso skiltį. Man reikalingas pašto kodas.

Jis pastūmė blanką arčiau manęs. Savo atsispausdintame lapelyje patikrinau skaitmenis ir įrašiau juos drebančiais pirštais. Žvilgtelėjau kairėn ir pamačiau, kad užnugaryje laukiantys kiti atvykėliai nebenustygsta vietoje. Gretimoje eilėje du pareigūnai klausinėjo kinų šeimą. Nors moteris protestavo, visus nuvedė į šalia įrengtą kambarį. Ūmai pasijutau siaubingai vieniša.

Uniformuotas vyras iš imigracijos tarnybos įsistebeilijo į lūkuriuojančius žmones. Ir staiga antspaudu paženklino mano pasą.

— Sėkmės, Luisa Klark, — palinkėjo.

— Tai viskas? — žiopsodama į jį paklausiau.

— Viskas.

Nusišypsojau.

— Ak, ačiū! Jūs neapsakomai malonus. Pirmą kartą vienai atsidurti kitoje pasaulio pusėje gan keista, bet dabar, regis, sutikau pirmą mielą žmogų, ir...

— Mem, jums laikas eiti.

— O taip, žinoma. Atleiskite.

Čiupau savo mantą ir nuo veido nusibraukiau prakaituotą plaukų sruogą.

— Beje, mem?..

— Ką? — įdomu, ką dabar iškrėčiau?

Pareigūnas nepakėlė akių nuo ekrano.

— Sakydama „taip“, nepraraskite budrumo.

Neitanas manęs laukė atvykimo salėje, kaip ir žadėjo. Atidžiai nužvelgiau minią, užvaldyta keisto drovumo, slapta įsitikinusi, kad niekas nepasirodys, ir galiausiai pamačiau jį, didžiule ranka mojuojantį viršum kūnų masės, kuri tyvuliavo aplinkui. Neitanas pakėlė kitą ranką, plačiai nusišypsojo, prasibrovė pro grūstį ir atplėšė mane nuo žemės spausdamas milžino glėbyje.

— Lu!

Jį regint, viduje kažin kas netikėtai susiveržė — kažkas, ką siečiau su Vilu, netektimi ir septynias valandas trukusia, elementarūs emocijas žadinančia, kiek per daug nepatogia kelione, — ir aš apsidžiaugiau, kad Neitanas laiko mane stipriai apkabinęs, nes per šį trumpą laiką spėjau susitvardyti.

— Sveika atskridusi į Niujorką, Trumpule! Matau, kad savo mados pojūtį išsaugojai.

Jis išsišiepęs atšlijo per ištiestą ranką. Aš pasitaisiau aštuntajame dešimtmetyje siūtą tigro kailio raštų suknelę. Vyliausi, kad ją vilkėdama būsiu panaši į Džekę Kenedi iš tų laikų, kai ji susituokė su Onasiu. Gal ir būčiau ją priminusi, jei tik Džekė Onasis anuomet ant savęs būtų išpylusį pusę lėktuve gertos kavos.

— Smagu tave matyti!

Neitanas čiupo mano sunkius lagaminus, tartum šie būtų pilni plunksnų.

— Eikš. Nuvešime tave į namus. „Prius“ paliktas autoservise, tad ponas G. man paskolino savo mašiną. Eismo sąlygos siaubingos, bet į vietą nusigausi prašmatniai.

Pono Gopniko automobilis pasirodė besąs aptakus, juodas, didumo sulig autobusu, o uždaromos durelės trinktelėjo pabrėžtinai, diskretiškai — tai bylojo, kad mašinos kaina siekia šešiaženklę sumą. Neitanas įdėjo lagaminus į bagažinę, aš gi atsідususi įsitaisiau keleivio vietoje. Užmečiau akį į mobilųjį, reaguodama į keturiolika mamos žinučių parašiau, kad jau sėdžiu automobilyje, ir prisiekiau jai paskambinti rytoj; į Semo pranešimą, skelbiantį, kad jis manęs ilgisi, atsakiau trumpai: **Jau nusileidau xxx.**

— Kaip laikosi tavo vyrukas? — atsigręžęs į mane paklausė Neitanas.

— Gerai, ačiū.

Dėl visa ko pridėjau dar šiek tiek **xxxxx.**

— Kai pasakei apie kelionę į Jungtines Valstijas, smarkiai tam neprieštaravo?

Sutrūkčiojau pečiais.

— Jis sutiko, kad man vertėtų čia persikelti.

— Mes visi taip manėme. Savo kelio ieškojai truputį ilgiau nei kiti, ir tiek.

Paslėpiau telefoną, atsilošiau ir pro langą žvelgiau į greitkelį marginančius nepažįstamus pavadinimus: „Mailo padangų remontas“, „Ričio sporto klubas“, taip pat greitosios pagalbos automobilius, perkraustymo paslaugas teikiančius „U-Haul“ sunkvežimius, nudrengtus ir apsilaupiusius gyvenamuosius namus su kreivais priangiais, krepšinio aikštes, vairuotojus, kurie siurbčiojo gėrimus iš milžiniškų plastikinių puodelių. Kai Neitanas įjungė radiją, išgirdau kažkokį Lorenšą, šnekantį apie beisbolą, ir mane trumpam užplūdo nerimas.

— Rytoj galėsi atsipūsti ir apsiprasti. Pageidauti ką nors nuveikti? Žinai, leisiu tau išsimiegoti, tada nusitempsiu vėlyvųjų pusryčių. Per pirmąjį savaitgalį tau derėtų visapusiškai pažinti Niuujorko užkandines.

— Pasiūlymas puikus.

— Šeimininkai iš užmiesčio klubo grįš tik rytoj vakare. Aną savaitę kilo šiokių tokių kivirčų. Bet tu pirma numik — viską papasakosiu paskui.

Atsisukusi į jį išpūčiau akis.

— Jokių paslapčių nebus, ar ne? Vietiniai nesielgs kaip...

— Ne, jie nepanašūs į Treinorus. Priklauso įprastai disfunkcinei multimilijonieriaus šeimai.

— Ar ji miela?

— Nuostabi. Ir... problemiška. Bet šauni. Kaip ir jis.

Žinojau, kad Neitanas pateikė nuodugniausią charakteristiką, kokios tik iš jo galima tikėtis. Jis nuščiuvo — niekada nebuvo linkęs dalytis paskalomis, — o aš sėdėjau elegantiško „Mercedes GLS“ su oro kondicionieriumi salone ir grūmiausi su miego bangomis. Pagalvojau apie Semą, už kelių tūkstančių mylių kietai įmigusį savo traukinio vagonė. Prisiminiau Triną ir Tomą, apsigyvenusius Lon-

done, mano ankštame butuke, šiuo metu jaukiai įsitačiusius lovose. Mintis staiga nutraukė Neitano balsas:

— Na štai.

Pakėliau nuvargusias, tarsi žvyro pripiltas akis ir kitapus Bruklino tilto išvydau Manhataną, tvieskiantį lyg milijonas dantytų šviesos šukelių, keliantį pasigėrėjimą, žioruojantį, neapsakomai tirštą pastatų ir gražų, taip dažnai matytą per televizorių bei filmuose, kad tiesiog nepatikėjau jį reginti išties. Mums rūkstant garsiausio metropolio pasaulyje link, be žado atsisėdau tiesiau.

— Toks vaizdas negali pabosti ar ne? Jis kiek išpūdingesnis už Stortfoldo panoramą.

Man rodos, tik tuomet įsisąmoninau esmę. *Čia naujieji tavo namai.*

— Ei, Ašokai. Kaip einasi?

Kol Neitanas tempė lagaminus į marmurinę vestibulį, aš spiginasi į juodas ir baltas plyteles, į žalvarinius turėklus, klausiausi erdvioje patalpoje aidinčių savo žingsnių ir stengiausi nesuklupti. Fojė priminė įėjimą į didingą, truputėlį nušiurusį viešbutį: liftas padengtas juosvo žalvario plokštelėmis, grindys apklotos kilimu raudonais ir auksiniais raštais, priimamojo atspalvis kiek tamsesnis nei norėtusi. Šioje vietoje buvo justi vaško, išblizgintų batų ir pinigų kvapas.

— Puikiai. Kas čia?

— Luisa. Dirbs ponui G.

Uniformuotas šveicorius, žengęs iš už stalo, atkišo man ranką. Vyriškis plačiai šypsojosi, o jo akys, rodos, buvo mačiusios visko.

— Malonu susipažinti, Ašokai.

— Britė! Mano pusbrolis gyvena Londone. Kroi-daune. Pažįsti Kroi-dauną? Gal kažkur iš ten esi kilusi? Jis — drūtas vyriokas, supranti, apie ką kalbu?

— Ne, Kroidono nepažįstu, — atsakiau. Ir, kai pašnekovo veidas nutūso, pridūriau: — Bet kitą kartą, kai pro ten važiuosiu, būtinai jo pasidairysiu.

— Luisa. Sveika atvykusi į Leiverio pastatą. Jei ko prireiks arba jei ką norėsi sužinoti, kreipkis į mane. Aš dirbu dvidešimt keturias valandas per parą ir septynias dienas per savaitę.

— Jis nejuokauja, — įsiterpė Neitanas. — Kartais įtariu, kad Ašokas miega po šituo stalu.

Taip taręs Neitanas pamojo į vestibulio gale įrengtą tarnybinį liftą pilkšvomis durimis.

— Ei, bičiuli, aš auginu tris vaikus, neturinčius nė penkerių. Patikėk, neprarasti sveiko proto padeda tik darbas. Deja, jis nedaro teigiamos įtakos mano žmonai, — durininkas išsišiepė. — Rimtai, panele Luisa. Pranešk man, kad ir ko tau reikėtų.

— Pavyzdžiui, narkotikų, prostitučių, viešnamių, — sukuždėjau, kai įžengėme į tarnybinį liftą, ir užsidarė kabinos durys.

— Ne. Pavyzdžiui, bilietų į teatrą, staliuko restorane, geriausių cheminių valyklų, — atsiliepė Neitanas. — Juk esi Penktojoje aveniu. Viešpatie. Ką tu veikei Londone?

Gopnikų rezidencija, įrengta gotikiniame raudono mūro name, užimanti per septynis tūkstančius kvadratinių pėdų,* apėmė trečią bei ketvirtą aukštus; ir tie dviaukščiai apartamentai, tikra retenybė šioje Niujorko dalyje, liudijo, kokius turtus sukaupe Gopnikų šeimos kartos. Leiveris, pasak Neitano, buvo sumažinta žymiojo Dakotos pastato kopija ir vienas seniausių kooperatinių namų Aukštutiniame Istsaide. Niekas negalėjo čia pirkti arba parduoti būsto, jeigu sandėriui nepritarė taryba, sudaryta iš vietinių gyventojų, kurie atkakliai priešindavosi permainoms. Naujieji

* Apie 650 kvadratinių metrų.

turtuoliai — rusų oligarchai, popmuzikos žvaigždės, kinų plieno pramonės magnatai, milijardieriai iš technologijų industrijos — rinkosi kitapus parko esančius žvilgančius, rafinuotus daugia-
bučius su restoranais, sporto salėmis, vaikų prižiūrėtojais ir aibe baseinų, o įsikūrusieji Leiveryje teikė pirmenybę senosioms tradicijoms.

Tie apartamentai pereidavo iš kartos į kartą; jų savininkai išmoko taikstyti su ketvirtojo dešimtmečio santechnika, veldavosi į ilgas, pinklias kovas, jei tekdavo gauti leidimą pakeisti ką nors rimčiau nei šviesos jungiklį, ir mandagiai stengdavosi nepastebėti, kaip aplink juos mainosi Niujorkas, elgdamiesi lyg žmonės, kurie nepaiso elgetų su kartoniniais ženklais.

Prašmatnius dviaukščius apartamentus parketo grindimis, aukštomis lubomis ir ilgomis damasto užuolaidomis apžvelgiau tik prabėgomis, mudviem einant siauru koridoriumi, iš virtuvės vedančiu į trečio aukšto gale užslėptas personalo patalpas — nuo senų laikų likusia anomalija. Naujesniuose arba renovuotuose statiniuose darbuotojai negyveno: auštant ūkvedės ir auklės traukiniu keliaudavo iš Kvinso arba Naujojo Džersio, o sutemus grįždavo namo. Vis dėlto tie kambarėliai priklausė Gopnikams nuo tada, kai iškilo Leiverio pastatas. Jų nebuvo įmanoma perdaryti arba parduoti; pagal buto pirkimo dokumentus prie pagrindinės rezidencijos prijungtos patalpos atstojo sandėliukus, kurių visi taip geidė. Na, kodėl jas laikė podėliais, suprasti nesunku.

— Atėjome.

Neitanas pravėrė duris ir numetė mano mantą ant grindų.

Miegamojo ilgis ir plotis siekė maždaug po dvylika pėdų.* Jame radau dvigulę lovą, televizorių, komodą ir drabužių spintą. Kampe stovėjo rusvai geltonu audiniu apmuštas nedidelis fotelis, kuriame, sprendžiant iš įdubusios sėdynės, ilsėdavosi ankstesni

* Apie 3,65 metro.

nusiplūkę kambario šeimininkai. Pro langelį, kaip įtariau, atsivėrė vaizdas į pietus. Arba į šiaurę. O gal į rytus. Tikslaus atsakymo nežinojau, mat vos už šešių pėdų kilo vientisas gretimo statinio mūras, ir pats namas stiebėsi į tokias aukštybes, kad dangų žžiūrėjau tik veidu prilipusi prie stiklo ir perkreipusi kaklą.

Netoliese buvo virtuvė, skirta man, Neitanui ir ūkvedei, įsikūrusiai priešingoje koridoriaus pusėje.

Ant lovos pamačiau tvarkingai sudėtus penkerius tamsiai žalius polo marškinėlius ir, regis, juodas kelnes, blizgančias kaip pigi tefloninė keptuvė.

— Tau neužsiminė apie uniformą?

Stvėriau vienus marškinėlius.

— Čia tik marškinėliai ir kelnės. Gopnikų nuomone, uniforma visiems palengvina gyvenimą. Kiekvienas žino savo vietą.

— Aha, jei tik tau magą tapti panašiam į profesionalų golfo žaidėją.

Tiesiai iš miegamojo žengiau į ankštą vonios kambarį kalkių nuosėdomis aplipusiomis rudomis marmurinėmis grindų plytelėmis. Radau tualetą, mažutę kriauklę, iš pažiūros gamintą penktame dvidešimto amžiaus dešimtmetyje, ir dušinę. Be to, aptikau muilo gabalėlį, suvyniotą į popierių ir padėtą šalia purškiklio nuo tarakonų skardinės.

— Pagal Manhatano standartus erdvės ganėtina daug, — tarė Neitanas. — Taip, būstas kiek apšepęs, bet ponia G. sakė, kad galėsime jį pateplioti dažais. Įsigysime porą papildomų šviestuvų, apsilankysime „Crate & Barrel“ baldų parduotuvėje ir...

— Kambarys puikus, — apsisukau ir pridūriau ūmai sudrebėjusiu balsu: — Neitanai, aš atvykau į Niujorką. Tikrai esu čia.

Jis spustelėjo mano pečius.

— Aha. Išties esi.

*

Prisiverčiau neužmigti gana ilgai, tad išsikrausčiau lagaminus, drauge su Neitanu užkandau išsineštinio maisto (jis vadino patiekalus išsineštukais it grynakraujis amerikietis), per nedidelį televizorių perjungiau kelis iš 859 kanalų, didžiama kurių, iš pirmo žvilgsnio, nepaliojama kartojosi amerikietiškojo futbolo rungtynes, medikamentų nuo virškinimo sutrikimų reklamas arba rodė man negirdėtus, patamsiuose nufilmuotus kriminalinius serialus, kol galiausiai atsijungiau. Be penkiolikos minučių penktą krūptelėjusi pabudau. Kelias gluminančias minutes sąmyšį kurstė tolimas nepažįstamas signalas, tylus atbulomis riedančio sunkvežimio zyzimas, bet paskui įjungiau šviesą, atsiminiu, kur gulinti, ir mano kūną perliejo džiaugsmingas jaudulys.

Krepšyje sugraibiau nešiojamą kompiuterį ir pokalbių programėlės lange surinkau žinutę Semui.

Tu ten? xxx

Palaukiau, bet jokio atsakymo negavau. Jis sakė grįžęs į darbą ir minėjo esąs pernelyg išmuštas iš vėžių, kad apskaičiuotų laiko skirtumą. Užvertusi ekraną pabandžiau vėl pasnausti (Trina tikino, atseit neišsimiegojusi tampu panaši į liūdną arklį). Tačiau neįprasti miesto garsai prilygo sirenos giesmei, todėl šeštą ryto atsikėliau iš lovos ir nusiprausiau stengdamasi nekreipti dėmesio į rūdžių spalvos purslus, trykštančius iš dušo galvutės. Tada užsimečiau drabužius (džinsinę suknelę su petnešėlėmis ir vintažinę, trumparankovę žalsvai melsvą palaidinukę su Laisvės statulos atvaizdu) ir patraukiau ieškoti kavos.

Slinkdama koridoriu pamėginau prisiminti, kur rasti vakar Neitano rodytą virtuvę. Kai pradariau duris, į mane akis įsmeigė kažkokia moteris. Pusamžė, kresna, tamsius plaukus susišukavusi dailiomis bangomis kaip kino žvaigždė iš ketvirtojo dešimtmečio.

Gražiomis, juodomis akimis, žemyn pakrypusiais, tarsi nuolatinį nepalankumą rodančiais lūpų kampučiais.

— Hmm... labas rytas.

Nepažįstamoji tebedėbsojo į mane.

— Aš... Luisa? Naujokė? Ponios Gopnik... asistentė?

— Ji — ne ponia Gopnik, — moteris nutilo, leisdama žodžiams pakibti ore.

— Jūs tikriausiai esate... — panaršiau ilgos kelionės nualintą savo galvą, bet jokio vardo neiškapsčiau. *Nagi, susikaupk*, paliepiau sau. — Nepykite. Šįryt mano smegenys virtusios koše. Dėl skrydžio sutriko paros ritmas.

— Mano vardas — Ilarija.

— Ilarija. O taip. Atleiskite.

Ištiesiau ranką. Mano delno ji nepaspaudė.

— Aš žinau, kas tu tokia.

— Hmm... ar galėtumėte parodyti, kur Neitanas laiko pieną? Ketinau užsikaisti kavos.

— Neitanas nevartoja pieno.

— Nejaugi? Anksčiau gerdavo.

— Manai, aš tau meluoju?

— Ne, ne tai turėjau...

Moteriškė žengė kairėn ir mostelėjo į sieninę spintelę, perpus mažesnę už kitas ir man sunkiai pasiekiamą.

— Čia taviškė.

Kai ji atidarė šaldytuvą ir vidun įkišo savo sulčių pakelį, ant lentynos išvydau pilną dvilitrinį pieno butelį. Ilarija užtrenkė dureles ir mane nudelbė prieštaravimų nepripažįstančio žmogaus žvilgsniu.

— Ponas Gopnikas namo grįš pusę septynių vakaro. Pasitik jį apsirengusi uniforma.

Moteris numynė koridoriumi, šlepetėmis plekšendama sau į padus.

— Malonu susipažinti! Esu tikra, kad mudvi matysimės labai dažnai! — šūktelėjau jai įkandin.

Pažiopsojau į šaldytuvą, galų gale nusprendžiau, kad nusipirkti pieno tikrai nebus per anksti. Taigi apsigyvenau mieste, kuris niekada nemiega.

Niujorkas gal ir atsibudo, bet Leiverio pastatą gaubė stora tylos skraistė, lyg visi čionykščiai būtų prisigėrę migdomųjų. Perėjau koridorių, sau už nugaros tyliai užvėriau buto duris ir aštuonis kartus pasitikrinau, ar nepamiršau rankinės bei raktų. Nutariau, kad ankstyvas metas ir į akį pučiantys gyventojai suteikė progą išsamiau pasidomėti, kur aš atsidūriau.

Man tipenant — žingsnius slopino kiliminė danga, — už vienų durų pratrūko niršiai loti šuo, savo amšėjimu tarsi reikšdamas protestą, ir pasigirdo kažką neaiškiai surikęs senyvas balsas. Skubiai pralėkiau pro šalį, nes būgštavau būti apkaltinta vietinių gyventojų žadinimu, ir, užuot lipusi pagrindiniais laiptais, apačion nusileidau tarnybiniu liftu.

Vestibiulyje neradau nė gyvos dvasios, todėl atsidariau laukujes duris ir nėriau į gatvę, kur mane pribloškė šviesos ir triukšmas — akimirką net sustingau, kad neprarasčiau pusiausvyros. Priešais, iš pažiūros mylių mylias, tįso žalioji Centrinio parko oazė. Man iš kairės besidriekiančiose gatvelėse jau virė darbai: kombinezonais apsitaisę stambūs vyrai iš furgono kėlė ir pro atviras šonines duris traukė dėžes, žvilgsnio nuo jų nenuleido policininkas, ant krūtinės sukryžiaavęs stambius it kumpiai dilbius. Uoliai gaudė kelių valymo mašina. Su kažkokių vyrų pro atvirą automobilio langą šnekučia-vosi taksi vairuotojas. Mintyse paskaičiavau Didžiojo Obuolio vaizdus. Arklių traukiamos karios! Geltoni taksi! Neįtikėtinais aukšti pastatai! Kol dairiausi, pro mane praslinko sportinius vaikų veži-

mėlius stumiantys, polistireninius kavos puodelius rankose gnaužiantys du turistai, kurie atrodė nuilę ir dar nepersiorientavę į kitą laiko juostą. Manhatanas plytėjo visomis kryptimis — milžiniškas, užtvindytas saulės spindulių, knibždantis gyvybės, tviskantis.

Galutinai prašvitus suvokiau, kad skrydžio išderintas organizmo paros ritmas jau atsistatė. Giliai įkvėpiau ir vypsodama, nepajėgdama sutramdyti šypsenos, pajudėjau iš vietos. Nuėjau aštuonis kvartalus, tačiau neaptikau nė vienos maisto krautuvėlės. Įsukau į Madisono aveniu, nudrožiau palei didžiulių, prašmatnių, kol kas uždarytų parduotuvių vitrinas ir vietomis tarp jų įsispraudusius restoranus lyg užmerktos akys tamsiais langais arba auksu žvilgančius viešbučius, kurių durininkai su livrėjomis nė nesiteikdavo žvilgtelėti į mane.

Dar už penkių kvartalų pamažu įsisąmoninau esanti ne tokiam rajone, kur būtų galima čia pat nulėkti į maisto parduotuvę. Įsivaizdavau, kad Niujorke ant kiekvieno kampo veikia užkandinės ir jose triūsia neskoningai apsirengusios padavėjos bei vyrai, nešiojantys skrybėles riestais kraštais, bet dabar aplinkui temčiau milžiniškus, blizgius statinius, nė iš tolo neprimenančius įstaigų, už kurių durų manęs lauktų omletas su sūriu ir didelis kavos puodelis. Dažniausiai prasilenkdavau su turistais, tokiais pat kaip aš, arba raumeningais smarkuoliais, kurie bėgiojo apsirengę prigludusiais sportiniais laikros drabužiais, užsidėję ausines, į nieką nekreipdami dėmesio, vikriai šokinėdami pro rūšiai dėbsančius benamius purvinais, dėmėtais veidais. Pagaliau užėjau vieną erdvią kavinę, kur iš kolonėlių sienoje vilnijo lengvo pobūdžio melodijos ir, regis, spietėsi pusė Niujorko vyturių, gardeliuose palinkusių virš telefonų arba maitinančių antgamtiškai džiugiai nusiteikusius savo mažylius.

Nusipirkau puoduką kapučino ir keksiuką, kurį, man nespėjus ištarti nė žodžio, baristas perpjovė pusiau, pašildė ir storai aptepė sviestu, tuo pat metu su kolega aptarinėdamas beisbolo rungtynes.

Sumokėjusi prisėdau ir atsikandau į foliją įvynioto keksiuko. Nors po ilgos kelionės skrandį raižė alkis, nusprendžiau, kad gyvenime nesu ragavusi nieko gardesnio.

Įsitaisiau prie lango, apie pusvalandį žvalgiausi į rytinį Manhattaną, godžiai kramčiau sviestuotą, lipnų keksiuką, kurį užgerdavau beprotiškai karšta, stipria kava, sykiu nevaldomai pasinerdama į nuolatinį, vidinį monologą. (*Aš sėdžiu Niujorko kavinėje ir geriu Niujorko kavą! Vaikštau Niujorko gatvėmis! Kaip Megė Rajan! Arba Dajana Kiton! Tikrai esu Niujorke!*) Ir tuo metu bent trumpam perpratau, ką Vilas bandė paaiškinti prieš dvejus metus: kelias minutes, kol mano burna buvo pilna neįprasto maisto, o regėjimo laukas užlietas išpūdingais, neįprastais vaizdais, egzistavau vien tik šioje akimirkoje. Jaučiausi fiziškai ir emociškai susitelkusi, atgijusi, visiškai atsivėrusi naujiems potyriams. Dabar gyvenau vienintelėje pasaulio vietoje, kurioje man derėjo būti.

Staiga tarsi nei iš šio, nei iš to greta sėdinčios dvi moterys išivėlė į peštynes, per porą staliukų pasipylė kava su pyragaičių kruopelėmis, ir baristai puolė skirti mušeikas. Nuo suknelės nusibraukiau trupinius, užsisegiau rankinę ir pamaniau, kad jau, ko gero, laikas grįžti į ramybėje skendintį Leiverio pastatą.

2

Man grįžus, Ašokas rūšiavo storas laikraščių stirtas ir skirstė leidinius į tam tikrą kiekį šūsnelių. Jis atsitiesęs vyptelėjo.

— O, sveika, panele Luisa. Kaip pirmas rytas Niujorke?

— Nuostabus. Ačiū.

— Ar žingsniuodama gatve niūniavai „Lai teka upė“*?

Sustojau kaip įkalta.

— Iš kur žinai?

— Taip daro kiekvienas, pirmąkart atvykęs į Manhataną. Po velnių, netgi aš kai kada rytais nevengiu jos užtraukti, nors *nė iš tolo* neprimenu Melanės Grifit.

— Aplinkui nėra jokių maisto parduotuvių? Ieškodama kavos sukoriau apie milijoną mylių. Ir neturiu supratimo, kur nusipirkti pieno.

— Panele Luisa, reikėjo kreiptis į mane. Eikš.

Ašokas gestu paragino žengti artyn, pravėrė duris ir nusivedė mane į tamsų kabinetą, kurio nevalyvas, užgriozdintas interjeras nesiderino prie marmuru ir žalvariu tviskančio vestibulio. Ant stalo rikiavosi virtinė apsaugos sistemos ekranų, tarp jų spraudėsi senas televizorius, masyvi sąskaitų knyga, didelis puodukas, keli romanai minkštais viršeliais, gausybė švytinčių, bedančių vaikų nuotraukų. Už durų riogsojo prieštvaninis šaldytuvas.

— Prašau. Imk. Vėliau man gražinsi pakelį.

— Taip elgiasi visi šveicoriai?

— Nė vienas. Bet Leiveris skiriasi nuo kitų vietų.

— O kur žmonės apsiperka?

Šveicoriaus veidą perkreipė grimasa.

* Daina iš filmo „Dirbanti mergina“ (1988).

— Čionykščiai nevaikšto po maisto parduotuves. Nė *negalvoja* ten lankytis. Pusė jų, dievaži, įsitikinę, kad pietūs ar vakarienė ant stalo atsiranda stebuklingu būdu, — jis pašnairavo sau už nugaros ir prabilo tyliau: — Kertu lažybų, kad aštuoniasdešimt procentų moterų iš mūsų pastato negamino valgyti jau penkerius metus. Beje, pusė čionykščių moterų apskritai nesiliečia prie patiekalų.

Kai išplėčiau akis, Ašokas patrūkčiojo pečiais.

— Pinigingi žmonės gyvena kitaip nei mes, panele Luisa. O Niujorko turtuoliai... na, jų gyvenama nepanaši į *nieką*.

Iš jo perėmiau kartoninį pieno pakelį.

— Viskas, ko reikia, pristatoma tiesiai į namus. Laikui bėgant, prie to įprasi.

Ketinau pasiteirauti apie Ilariją, apie ponią Gopnik, įvardytą kaip ne ponia Gopnik, ir apie šeimą, su kuria netrukus susipažinsiu, bet Ašokas nusigrėžė į vestibulį.

— O, labas rytas, ponia De Vit!

— Kodėl tie laikraščiai guli ant *grindų*? Čia kaip kokiam varganame spaudos kioske.

Miniatiūrinė senutė irzliai sušnarpštė žiūrėdama į kol kas neišpakuotų *New York Times* ir *Wall Street Journal* stirtas. Nors rytas ką tik išaušo, ji atrodė lyg išsiruošusi į vestuves — buvo su ilgu, plonu aviečių spalvos apsiaustu, apskrita raudona skrybėlaite ir milžiniškais tamsintais akiniais vėžlenos rėmeliuose, kurie dengė raukšlėtą, smulkų veidą. Už pasaitėlio vedėsi gargiantį mopsą išsprogintais, į mane karingai įbestais veizolais (aš tik galvojau, kad šuo mane stebi, bet nebuvau tuo įsitikinusi, mat jo akys krypo į priešingas puses). Norėjau padėti Ašokui patraukti laikraščius jai iš kelio, tačiau kai susilenkiau, mopsas urgzdamas stryktelėjo link manęs, aš atšokusi užkliuvau už *New York Times* stirtos ir vos nepargriuvau.

— Ak, dėl Dievo meilės! — nuskambėjo drebant, valdingas balsas. — Dabar tu gąsdini šunį!

Mano koja pajuto mopso dantų grybštelėjimą. Nuo per plauką neįvykusio sąlyčio pašiorpo oda.

— Iki mums grįžtant pašalink tas *sąšlavas*. Ponui Ovicui vis kartoju, kad mūsų namo būklė ritasi žemyn. Ir dar, Ašokai, prie savo durų palikau maišą su šiukšlėmis. Prašau nedelsiant jį išmesti, antraip koridorius pradvis nuvytusiomis lelijomis. Viešpatie, kas gi dovanų siunčia lelijas? Jos skirtos laidotuvėms. Dinai Martinai!

Durininkas palietė savo kepurės snapelį.

— Be abejo, ponია De Vit.

Kai senutė išėjo iš vestibulio, jis atsisuko ir įdėmiai nužvelgė mano koja.

— Šuo bandė man įkąsti!

— Aha. Susipažink su Dinu Martinu. Ir laikykis nuo jo atokiau. Iš visų gyventojų mopso charakteris bjauriausias, ir tai kai ką apie jį sako, — Ašokas vėl palinko prie dienraščių, užkėlė krūvą ant stalo ir, nutraukęs darbus, pavarė mane šalin: — Dėl laikraščių nesijaudink. Juos kilnoti sunku, o tau užteks rūpesčių namie. Geros dienos.

Šveicorius dingo iš akiračio, man nespėjus paklausti, ką jis turi galvoje.

Diena pralėkė žaibiškai. Likusią ryto dalį tvarkiau ankštą miegamąjį, kuopiau vonios kambarį, dėliojau Semo, tėvų, Trinos ir Tomo nuotraukas, kad aplinka taptų jaukesnė. Neitanas nusivedė mane į užkandinę, veikiančią netoli Kolumbo žiedo, kur valgiau iš lėkštės, dydžio sulig automobilio padanga, ir gėriau tiek daug stiprios kavos, kad eidama atgal jutau, kaip tirta rankos. Be to, jis parodė vietas, kurios galėjo man praversti: iki vėlumos veikiančią barą, labai skaniais falafeliais prekiaujančią virtuvę ant ratų, bankomatą, iš kurio galima saugiai išsiimti grynųjų... Nuo naujų vaizdų ir informacijos gausos sukosi galva. Įpusėjus popietei, staiga pasijutau apkvaitusi, ir kojos tarsi prisipildė švino, todėl sugrįžau namo, įsi-

kibusi į parankę Neitanui. Mane maloniai nuteikė tylos apgaubtas tamsus pastato interjeras, kaip ir tarnybinis liftas, išvadavęs nuo būtinybės kopti laiptais.

— Snustelėk, — pasiūlė bičiulis, kai nusispyriau batus. — Bet nemiegok ilgiau nei valandą, kitaip tavo vidinis laikrodis dar labiau išsiderins.

— Kada, sakei, Gopnikai atvažiuoja? — vangiai, jau suliedama žodžius, paklausiau.

— Įprastai jie parvyksta apie šeštą. Dar tik trečia valanda, tad laiko netrūksta. Pirmyn, numik. Atsigavusi vėl jausiesi normaliu žmogumi.

Neitanas uždarė duris, ir aš su pasitenkinimu susmegau lovoje. Jau buvau beužmieganti, kai prisiminiau, kad vėliau negalėsiu pašnekėti su Semu, todėl nusikračiau sąstingio ir griebiau nešiojamąjį kompiuterį.

Žinučių programėlės lange parašiau:

Tu ten?

Po kelių minučių vaizdas tyliai gurguliuodamas išsiplėtė, ir aš pamačiau jį sėdintį savo name-vagone, visu stambiu kūnu palinkusį prie ekrano. Semas, paramedikas. Žmogus kalnas. Naujutėlis mylimas vyras. Mudu šiepėmės vienas kitam it bepročiai.

— Ei, gražuole! Kaip laikaisi?

— Gerai. Mielai tau aprodyčiau, kur gyvenu, bet sukiodama ekraną galiu atsitrengti į sienas.

Pakreipiau kompiuterį taip, kad mažasis miegamasis priešais jį atsivertų visa savo puikybe.

— Kambarys neblogas. Jame esi tu.

Pažvelgiau į pilką langą jo užnugaryje. Mintyse aiškiai regėjau į traukinio vagono stogą bildenančius lietaus lašus, jaukiai aprasojusį stiklą, medines sienas, drėgmės garus, lauke po varvančiu karučiu pasislėpusias vištas. Semui mane stebint, nusišluosčiau akis ir ūmai suvokiau apgailestaujanti, kad nepasidažiau.

— Į darbą važiavai?

— Aha. Valdžios manymu, į tarnybą grįžti galėsiu po savaitės. Kai pasveiksiu tiek, kad, kilojant žmones, neiširtų siulės.

Jam nevalingai palietus pilvą, kur vos prieš kelias savaites smigo kulka — per įprastą iškvietimą, vos nepražudžiusį Semo ir sutvirtinusį mūsų santykius, — pasijutau kiek išmušta iš vėžių.

— Kaip aš norėčiau, kad būtum šalia, — nesusivaldžiusi pasakiau.

— Aš taip pat. Bet tavo nuotyčiai tik prasideda, ir jie bus nuostabūs. Po metų sėdėsi čia...

— Ne čia, — įsiterpiau, — o tavo pastatytame name.

— Taip, pastatytame name. Mes žiūrėsime tavo telefone sukauptas nuotraukas, ir aš slapta mąstysiu: „Vaje, ji ir vėl plyšauja apie gyvenimą Niujorke.“

— Ar man parašysi? Laišką, kupiną meilės ir ilgesio, aptaškytą vienatvės ašaromis?

— Lu, juk žinai, esu prastas rašytojas. Bet aš tau paskambinsiu. Ir po keturių savaičių tave aplankysiu.

— Aišku, — man užveržė gerklę. — Gerai. Ką gi, laikas nusnausti.

— Man irgi reikia gultis. Bet pažadu apie tave galvoti.

— Bjauriai, kaip apie pornofilmų aktorę? Ar romantiškai, kaip apie Noros Efron melodramų veikėją?

— Kuris atsakymas neprišauks man bėdos? — po pauzės Semas pridūrė: — Lu, atrodai puikiai. Atrodai... apsvaigusi.

— Tokia ir esu. Jaučiuosi, lyg pervargęs žmogus, kuriam mažumėlę norisi išsprogti. Tai mane šiek tiek trikdo.

Delnu prigludau prie monitoriaus, ir Semas netrukus atsakė tuo pačiu. Aš lengvai įsivaizdavau, kaip jo ranka liečiasi prie manosios.

— Myliu tave, — man vis dar buvo kiek drovu tarti šiuos žodžius.

— Ir aš — tave. Pabučiuočiau ekraną, bet įtariu, kad tu viso labo pamatytum mano šnervių plaukelius.

Šypsodamasi išjungiau kompiuterį ir po kelių sekundžių užmigau.

Kažkas spiegė koridoriuje. Pakirdau nusilpusi, išprakaitavusi, kone įtardama, kad vis dar sapnuoju, ir prisiverčiau atsisėsti. Už durų tikrai rėkė moteris. Sujauktas mano smegenis persmelkė tūkstantis minčių, susijusių su antraštėmis apie žmogžudystes Niujorke. Kaip pranešti policijai apie nusikaltimą? Kokį telefono numerį rinkti? Tik ne 999 kaip Anglijoje. Puoliau laužyti galvą, bet visos pastangos nuėjo perniek.

— Kurių galų? Kurių galų turiu tenai sėdėti ir šypsotis, kol prakeiktos raganos mane užgaulioja? Tu negirdi nė pusės to, ką jos sako! Lyg turėtum ausų kištukus!

— Brangioji, meldžiu, apimk. Šiam pokalbiui ne vieta ir ne metas.

— Mes niekada nerasime tinkamos vietos ir meto! Juk čia visuomet kas nors sukiojasi! Aš privalau įsigyti nuosavą butą, kad tu rėčiau kur su tavimi ginčytis.

— Nesuprantu, ko taip nusiminei. Pripažink...

— Ne!

Kažin kas dužo ant kietmedžio grindų. Galutinai išsibudinusi jutau, kaip krūtinėje spurda širdis.

Įsivyravo slogi tyla.

— Dabar tu pasakysi, kad čia tavo šeimos relikvija.

Pauzė.

— Hmm, taip, teisingai.

Išgirdau prislopintą raudą.

— Man nusispjaut! Man nusispjaut! Tavo šeimos istorija mane dusina! Girdi? Dusina.

— Agnese, mieloji. Tik ne koridoriuje. Eime. Aptarsime tai vėliau. Sustingau sėdėdama ant lovos kraštelio.

Ausis vėl pasiekė slopus gokčiojimas, galų gale jis nutrūko. Luktelėjusi pakilau ant kojų, atitipėnau iki durų ir priglaudžiau prie jų ausį. Jokių garsų. Pasitikrinau laikrodį — be keturiolikos minučių penkta vakaro.

Nusiprausiau veidą ir skubiai persirengiau uniforma. Tada susišukavau plaukus, tyliai išnirau iš miegamojo ir patraukiau koridoriumi.

Už posūkio sustojau.

Tolėčiau, prie virtuvės, pamačiau embriono forma susirietusią moterį. Vyresnis pusamžis vyras spaudė ją glėbyje, nugara iširėmęs į medinę apkalą. Pats kone sėdėjo, vieną kelį sulenkęs, kitą koją ištiesęs, tartum būtų pastvėręs moterį krentančią ir neišlaikęs svorio. Jos bruožų neįžvelgiau, bet iš po tamsiai mėlynos suknelės neelegantiškai kyšojo ilga plona koja, o veidą dengė gelsvų plaukų skraistė. Ji su tokia jėga buvo įsitvėrusi vyriškio, kad nuo įtampos pabalo krumpliai.

Spoksodama į tuodu nugurkiau seiles ir, kai vyras pasisuko į mane, atpažinau poną Gopniką.

— Ne dabar. Ačiū, — tyliai tarstelėjo buto šeimininkas.

Balsui stringant gerklėje, parlėkiau į savo kambarį ir uždariau duris. Griausmingi širdies dūžiai taip įnirtingai drebino ausų būgnelius, kad jos pulsavimą veikiausiai girdėjo ir koridoriuje likusi pora.

Kitą valandą nieko neregėjomis akimis stebėjau į televizorių; mano galvoje buvo įsirėžęs rankomis persipynusių žmonių vaizdas. Pasvarsčiau, gal derėtų nusiųsti žinutę Neitanui, bet nenučiuokiau, ką jam rašyti. Tad be penkių šeštą išnirau iš kambario ir nedrąsiai nuėjau į pagrindinius apartamentus. Tapendama parke-tu tolimo balsų murmesio link, prasliūkinau pro milžinišką, tuščią

valgomąjį, pro kambarį, panašų į svečių miegamąjį, ir palei dvejas uždarytas duris. Galiausiai pasiekiau svetainę ir prisigretinau prie atviro tarpdurio.

Ponas Gopnikas šnekėjo mobiliuoju, įsitaisęs ant palangės minkštasuolio, atsiraitojęs melsvų marškinių rankoves, vieną ranką prispaudęs po pakaušiu. Jis gestu liepė man įeiti, nė akimirką nenuleisdamas aparato. Sau iš kairės išvydau blondinę (ponią Gopnik?), sėdinčią ant senovinės rožinės sofas, nekantriai barbenančią per „iPhone“ ekraną. Atrodo, moteris buvo persirengusi, ir tai mane trumpam sutrikdė. Kol nejaukiai lūkuriavau, vyriškis baigė kalbėti telefonu ir atsistojo, nuo fizinių pastangų, kaip pastebėjau, nežymiai krūptelėdamas. Žengiau pirmyn, kad ponui Gopnikui nereikėtų judėti, ir paspaudžiau ranką. Jo delnas buvo šiltas, gniaužtai — švelnūs ir tvirti. Jauna moteris nesiliovė tekšenusi per savo mobilųjį.

— Luisa, džiugu, kad sėkmingai atskridai. Tikiuosi, tavimi visapusiškai pasirūpino?

Jis prabilo tonu žmogaus, kuris nesitiki išgirsti iš tavęs jokių prašymų.

— Taip, viskas puiku. Dėkui.

— Čia mano duktė Tabita. Tabe?

Mergina pakėlė ranką, vos vos nusišypsojo ir vėl susitelkė į „iPhone“.

— Atleisk, kad Agnesė tavęs nepasitiko. Valandėlę prigulė. Dėl siaubingo galvos skausmo. Savaitgalis buvo ilgas.

Pono Gopniko bruožus aptemdė užuomina į nuovargį, bet po akimirkos ji pranyko. Vyriškio elgesys niekaip neišdavė to, ką teko matyti mažiau nei prieš dvi valandas.

Jo veide pasirodė šypsena.

— Taigi... šįvakar gali veikti, ką širdis geidžia, o nuo rytojaus ryto lydėsi Agnesę, kur tik ji panorės keliauti. Oficialiai vadinsies asistente ir dienomis teiksi pagalbą, kokios tik jai prireiks. Mano

žmonos dienotvarkė įtempta — aš paprašiau savo asistento prijungti tave prie šeimos kalendoriaus, tad naujausią informaciją gausi elektroniniu paštu. Patarčiau pasitikrinti ją apie dešimtą vakaro — iki tol paprastai perduodame apie paskutinę sekundę įvykusius pasikeitimus. Su likusia komanda susipažinsi rytoj.

— Gerai. Ačiū.

Mano dėmesį patraukė žodis „komanda“ ir mintyse sušmėžavo po apartamentus bėgiojantys futbolininkai.

— Tėti, kas vakarienei? — pasiteiravo Tabita, lyg manęs nė nebūtų kambaryje.

— Nežinau, širdede. Regis, sakei, kad pas mus neliksi.

— Vargu ar šįvakar esu nusiteikusi trenktis į kitą miesto galą. Ko gero, nakvosiu čia.

— Galėsi valgyti, ką norėsi. Tik pranešk Ilarijai. Luisa, turi klausimų?

Kol svarsčiau, ką tokio protingo galėčiau pasakyti, Tabita vėl kreipėsi į tėvą:

— Beje, mama prašė pasidomėti, ar jau radai Miro piešinėlį?

— Mieloji, aš neketinu kartotis. Jam dera likti šiuose namuose.

— Bet mama aiškino pati jį išsirinkusi. Sakė pasiilgusi piešinio. Tau jis niekada nepatiko.

— Ne čia esmė.

Perkėliau svorį ant kitos kojos nesuprasdama, ar man jau leista dingti iš svetainės.

— Kaip tik *čia*, tėti. Tau nė motais, kad mama kažko neapsakomai ilgisi.

— Kūrinys vertas aštuoniasdešimties tūkstančių dolerių.

— Mamai pinigai nerūpi.

— Ar galime tai aptarti vėliau?

— Vėliau būsi užsiėmęs. Daviau jai žodį šitą reikalą sutvarkyti. Vogčiomis pasislinkau atgal.

— Nėra ko tvarkyti. Turtą galutinai pasidalijome prieš pusantrų metų. Dėl visko susitarėme jau anuomet. O, brangute, štai ir tu. Jautiesi geriau?

Apsisukau. Į svetainę įžengė pribloškianti gražuolė, nuo veido nusivaliusi bet kokius kosmetikos pėdsakus, ties pakaušiu į uodegą susirišusi gelsvus plaukus. Aukšti skruostikauliai buvo nežymiai strazdanoti, akių forma rodė slavų kilmę. Spėjau, kad mudvi esam panašaus amžiaus. Moteris basa atšlepseno prie minkštasuolio ir pabučiavo poną Gopniką, ranka apšivydama jo sprandą.

— Daug geriau, ačiū.

— Susipažink su Luisa.

Ji atsigręžė į mane.

— Mano naujoji sąjungininkė, — tarė.

— Tavo naujoji asistentė, — pataisė ponas Gopnikas.

— Sveika, Luisa.

Blondinė ištiesė laibą ranką ir paspaudė man delną. Permetė mane akimis, tarsi dėl kažko sukdama galvą, galiausiai nusišypsojo, ir aš neturėdama kitos išeities atsakiau šypsena.

— Ar Ilarija gražiai paruošė tau miegamąjį? — moteris bendravo maloniu tonu, kuriame buvo girdėti Rytų europietės tartis.

— Jis idealus. Dėkui.

— Idealus? O, kaip tave lengva patenkinti. Kambarys primena šluotų sandėliuką. Sakyk, jei kas nepatinka, ir mes jį pagražinsime. Ar ne, mielasis?

— Agnese, juk tu gyvenai dar ankštesniame miegamajame, tiesa? — įsiterpė Tabita neatplėsdama akių nuo „iPhone“ ekrano. — Tėtis lyg ir pasakojo, kad juo dalinai su penkiolika kitų imigrančių.

— Tabe, — švelniai perspėjamu balsu tarė ponas Gopnikas.

Agnėsė šiek tiek įkvėpė ir kilstelėjo smakrą.

— Teisingai, kambarys buvo mažesnis. Bet man draugiją palaiškė labai šaunios merginos. Todėl sunkumų nekildavo. Jeigu žmonės elgiasi gražiai ir mandagiai, galima išverti bet ką, ar ne, Luisa?